

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, o žalobách proti usnesením žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č. j. 9 As 395/2017 - 14, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 As 359/2017 - 17, ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 As 132/2018 - 17, ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 As 123/2018 - 17, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 152/2018 - 20, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 149/2018 - 46, ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 127/2018 - 29, a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 As 463/2018 - 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2019, č. j. 62 A 22/2018 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se řadou věcně totožných podání, označených za správní žaloby, domáhal u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) zrušení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 9 As 395/2017 - 14, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 As 359/2017 - 17, ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 As 132/2018 - 17, ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 As 123/2018 - 17, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 152/2018 - 20, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 149/2018 - 46, ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 127/2018 - 29 a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 As 463/2018 - 10. Krajský soud dospěl k závěru, že předmětné žaloby jsou součástí řetězcích se podání téhož žalobce, jimiž na stejném principu průběžně vyjadřuje svůj nesouhlas s rozhodováním soudů, přičemž mezi nimi lze dovodit skutkovou souvislost, pročez je výrokem I. usnesení ze dne 28. 8. 2019, č. j. 62 A 22/2018 - 27 (dále jen „napadené usnesení“), spojil ke společnému projednání.

[2] Krajský soud pak výrokem II. napadeného usnesení podané žaloby jakožto nepřipustné návrhy podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, neboť se nejednalo o žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žaloby proti rozhodnutí soudu.

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost; učinil tak přitom osmi samostatnými podáními věcně totožného obsahu, ve kterých brojil proti jednotlivým věcem, jež byly před svým sloučením vedeny u krajského soudu pod sp. zn. 62 A 22/2018, 62 A 27/2018, 62 A 98/2018, 62 A 102/2018, 62 A 105/2018, 62 A 117/2018, 62 A 12/2019 a 62 A 18/2019. Tvrdí, že nebyly splněny podmínky řízení před krajským soudem, ve věci jednali vyloučení a nepřislušní soudci, stěžovateli nebylo umožněno se vyjádřit k vyloučení členů příslušného senátu, krajský soud vydal napadené usnesení jako nepřislušný úřad, stěžovatel byl nesprávně poučen o opravném prostředku a došlo k záměně žalovaného a žalované věci.

[4] Kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s., a to z níže uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 As 370/2018, 2 As 296/2018, 2 As 219/2018, 2 As 416/2017, 2 As 172/2017, 2 As 261/2016, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42 (dostupném tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), „z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“ Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: „z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti napadenému usnesení, jímž byla odmítnuta jeho podání směřující vůči usnesením Nejvyššího správního soudu; je přitom *prima facie* zřejmé, že tato podání, ačkoli byla stěžovatelem označena za „správní žaloby“, nesměřují proti aktům přezkoumatelným v rámci správního soudnictví. Stěžovatel přitom ve své kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu o odmítnutí jeho podání z důvodu nedostatku pravomoci krajského soudu pro rozhodnutí o podání, které nesměřovalo vůči

pokračování

výkonu veřejné správy. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem proto nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[7] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[8] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoli podání, jímž by se stěžovatel obracel na zdejší soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[9] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších procesních úkonů, tj. nerozhodoval o žádosti o nařízení jednání. Ani další doplnění kasačních důvodů či jiných tvrzení by totiž nemohlo zvrátit závěr soudu, že kasační stížnost musí být z výše uvedených důvodů odmítnuta. Jednalo by se tak o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu